

EL ÎNSUȘI

de A. B. Simpson

Vreau să vă vorbesc despre Isus și numai despre Isus. Adesea, aud pe oameni spunând: „Vreau să dobândesc vindecarea divină, dar nu pot“. Uneori, unii oameni spun: „Am primit-o“. Dacă îi întreb atunci: „Ce ați primit?“, răspunsul care mi se dă este uneori: „Am primit binecuvântarea“, alteleori: „Am dobândit teoria“; uneori: „Am dobândit vindecarea“, alteleori: „Am primit satisfacția“.

Mulțumesc lui Dumnezeu că am fost învățați că ceea ce vă lipsește nu este nici binecuvântarea, nici vindecarea, nici sfințirea, nici un lucru în sine, nici un ceva anume, ci ceva mai bun. Este „Cristosul“, este El Însuși. Cât de adesea apare în Cuvântul Lui – „El Însuși a luat infirmitățile noastre și a purtat bolile noastre“; „Propriul Lui Eu a purtat păcatele noastre în trupul Lui pe lemn“! Ceea ce ne lipsește este Persoana lui Isus Cristos. Mulți oameni sunt obișnuiți cu această idee, dar nu merg mai departe. O posedă în mintea lor, în conștiința lor, în voința lor, dar, într-un fel sau altul, nu Îl primesc pe El în mintea și în duhul lor, întrucât posedă numai ceea ce este expresia exterioară și simbolul realității spirituale. Odată am văzut o imagine a Constituției Statelor Unite gravată cu atâta dibăcie pe o placă de cupru, încât, atunci când o priveai îndeaproape, nu era altceva decât o scriere; dar, atunci când o priveai de la o anumită distanță, reflecta fața lui George Washington. De la o depărtare mică fața strălucea în lumina literelor, iar eu am văzut persoana lui, nu cuvintele sau ideile. Atunci m-am gândit: „Acesta este modul corect de abordare a Scripturii, și de înțelegere a gândurilor lui Dumnezeu – a vedea strălucind prin ele fața dragostei, nu idei sau doctrine, ci pe Isus Însuși ca Viața, Sursa și Prezența sprijinitoare a întregii noastre vieți“.

Multă vreme m-am rugat să fiu sfințit și uneori credeam că sunt. Cu o anumită ocazie am simțit ceva și m-am încleștat cu disperare de acel simțământ ca nu cumva să-l pierd. Am stat trează toată noaptea de teamă ca nu cumva să se voaleze, dar, bineînțeles, s-a dus o dată cu următoarea stare de suflet. Desigur, am pierdut simțământul, întrucât nu m-am ținut de El. Luasem puțină apă de la rezervor, când aș fi putut să primesc de la El plinătate prin canale deschise. M-am dus la străngeri și i-am auzit pe oameni vorbind despre bucurie. M-am gândit chiar că am bucuria, dar nu o păstram, pentru că nu Îl aveam pe El ca bucuria mea. În cele din urmă El mi-a spus, așa de duios, – „Copilul Meu, ia-Mă pe Mine și dă-Mi voie să fiu Eu în tine depozitul constant al acestui întreg Eu Însumi“.

Când mi-am luat ochii de la sfințirea mea și de la experiențarea ei de către mine și mi i-am fixat asupra Cristosului din mine, am găsit, în loc de o experiență, pe Cristos care este mai mare decât nevoia prezentului, pe Cristos care are tot ce-mi trebuie, care mi-a fost dat o dată pentru totdeauna! Și, când L-am văzut în acest mod, am primit o așa odihnă; totul era rezolvat, rezolvat o dată pentru totdeauna. Aveam acum nu numai ceea ce puteam deține în acea oră scurtă, dar, în El,

și tot ce-mi trebuie pentru următoarele ore de atunci înainte. Uneori, văd o licărire din ceea ce va fi peste un milion de ani, atunci când vom „străluci ca soarele în Împărăția Tatălui nostru“ (Matei 13:43) și vom avea „toată plinătatea lui Dumnezeu“.

M-am gândit că și vindecarea este un ceva anume, că Domnul mă va lua ca pe un vechi ceasornic prăpădit, mă va răsuci și mă va fixa să merg ca o mașină. Dar n-a fost nicidecum așa. În loc de aceasta, am descoperit că El Însuși vine și îmi dă ceea ce îmi lipsește pe moment. Vroiam să am un stoc substanțial ca să mă pot simți bogat; un depozit mare, îndeajuns pentru mulți ani, ca să nu depind de El pentru ziua următoare; dar El niciodată nu mi-a dat un astfel de depozit. Niciodată nu am avut mai multă sfințenie sau vindecare decât atâta câtă aveam nevoie pentru acel ceas. El a spus: „Copilul Meu, tu trebuie să vii la Mine pentru următoarea suflare, pentru că Eu te iubesc atât de mult, încât vreau să vii tot timpul. Dacă ți-aș da o mare cantitate de resurse, atunci te-ai descurca fără Mine și nu ai veni la Mine așa de des. Acum, trebuie să vii la Mine în fiecare secundă și să stai la pieptul Meu în fiecare clipă“. El mi-a dat o avere mare, mi-a dat mii și milioane pe credit, dar mi-a dat un carnet de cecuri cu această singură condiție: „Niciodată nu poți scoate mai mult decât ai nevoie pe moment“. Cu toate acestea, ori de câte ori era nevoie de un cec, numele lui Cristos era înscris pe el; și astfel I s-a adus mai multă slavă Lui, Numele Lui a fost înălțat înaintea lumii cerești și Dumnezeu a fost slăvit în Fiul Lui.

A trebuit să învăț să iau de la El în fiecare secundă viața mea spirituală, să Îl inspir pe El atunci când respiram și să mă expir pe mine. Deci, clipă de clipă, trebuie să primim atât pentru duh, cât și pentru trup. Se poate că spui: „Nu este aceasta o robie îngrozitoare să fii mereu în încordare?“ Ce! În încordare cu Cel pe care Îl iubești, cel mai iubit prieten al tău? O, nu! Vine așa de natural, de spontan, asemenea unei fântâni, în mod inconștient, fără efort; căci viața este întotdeauna ușoară și din prisos.

Acum, mulțumesc lui Dumnezeu, Îl am pe El; nu numai pentru ce eu am loc, ci și pentru ce nu am loc și pentru ce voi avea loc clipă de clipă, căci eu pătrund în veșnicia care îmi stă înaintea. Eu sunt asemenea sticlei din mare care este atât de plină pe câtă apă poate cuprinde. Sticla este în mare, iar marea este în sticlă. Deci, eu sunt în Cristos și Cristos este în mine. Pe lângă apa din sticlă mai există un întreg ocean. Deosebirea constă în faptul că sticla trebuie să fie umplută în fiecare zi.

Acum, întrebarea care se pune pentru fiecare din noi nu este: „Ce credeți despre Betșan sau ce credeți despre vindecarea divină?“, ci „Ce credeți despre Cristos?“ A venit o vreme când a existat un lucru mic între mine și Cristos. Îl voi reda printr-o simplă conversație pe care am avut-o cu un prieten care a spus: „Ai fost vindecat prin credință“. „O, nu“, am spus eu. „Am fost vindecat prin Cristos.“ Care este deosebirea? Este o mare deosebire. A venit o vreme când însăși credința părea să se fi interpus între mine și Cristos. Am crezut că trebuie să dobândesc cu greu credința și m-am trudit să primesc credință. În cele din urmă am crezut că o am, că, dacă mă pun cu toată greutatea

mea pe ea, va rămâne. Am spus, atunci când am crezut că promisem credința: „Vindecă-mă“. Mă încredeam în mine însumi, în propria mea inimă, în credința mea proprie. Ceream Domnului să facă ceva pentru mine din cauza a ceva din mine, nu a ceva din El. Ōi atunci, Domnul a îngăduit diavolului să-mi încerce credința și diavolul a devorat-o ca un leu răcnind. M-am trezit trântit la pământ, încât nu am crezut că mai am credință. Dumnezeu a îngăduit să-mi fie luată până când am simțit că nu mai am deloc. Apoi, Dumnezeu a părut că mi se adresează, spunându-mi: „Nu contează, copilul Meu, tu nu ai nimic, dar Eu sunt Putere desăvârșită, Eu sunt dragoste desăvârșită, Eu sunt Credința, Eu sunt viața ta. Eu sunt pregătirea pentru binecuvântare și apoi Eu sunt și Binecuvântarea. Eu sunt totul, înlăuntrul și în afara ta, totul pentru totdeauna“. A avea pur și simplu „credința lui Dumnezeu“ (Marcu 11: 22). „Ōi viața pe care o trăiesc acum în carne o trăiesc“ nu prin credința în Fiul lui Dumnezeu, ci „prin credința Fiului lui Dumnezeu“. Nu este cre- dința ta. Tu nu ai credință în tine mai mult decât ai viața sau orice altceva în tine. Nu ai nimic altceva decât goliciune și vid și trebuie să fii deschis și gata să Ūl lași pe El să facă totul. Trebuie să iei atât credința Lui, cât și viața și vindecarea Lui și să spui doar: „Trăiesc prin credința Fiului lui Dumnezeu“. Credința mea nu valorează nimic. Dacă ar trebui să mă rog pentru cineva, nu aș depinde de fel de credința mea. Aș spune: „Doamne, iată-mă, sunt aici. Dacă vrei să fiu un canal de binecuvântare pentru acest om, suflă în mine tot ce îmi trebuie“. Este Cristos, numai Cristos.

Este trupul tău predat lui Cristos ca astfel El să locuiască și să lucreze în tine? Isus este singurul Om care înmănușează în El Ūnsuși tot ceea ce omul trebuie să fie, tot ceea ce omul are nevoie să fie. Toată plinătatea Divinității și plinătatea omului desăvârșit au fost întruchipate în Cristos și El reprezintă acum suma tuturor nevoilor umane. Duhul Lui este tot ceea ce duhul tău are nevoie și El ni se dăruie pur și simplu pe Sine Ūnsuși. Trupul Lui posedă tot ce-i trebuie trupului tău. El nu are nevoie de tărie pentru El Ūnsuși. Energia care L-a făcut capabil pe El să învie și să Se ridice din mormânt deasupra tuturor forțelor naturii nu a fost pentru El. Acel trup minunat aparține trupului tău. Tu ești un mădular al trupului Lui. Inima ta are dreptul să extragă din inima Lui tot ce-i lipsește. Viața ta fizică are dreptul de a extrage din viața Lui fizică sprijinul și tăria ei; și astfel nu mai exiști tu, ci viața prețioasă a Fiului lui Dumnezeu. Ūl vei lua tu pe El astfel în ziua de astăzi? Atunci nu numai că vei fi vindecat, ci vei mătura boala și apoi va rămâne o fântână de viață pentru nevoia ta viitoare. O, luați-L pe El în plinătatea Lui.

Apostolul Pavel ne spune că există o taină, o taină mare care a fost ascunsă de veacuri și de neamuri întregi (Coloseni 1:26), taină pe care lumea a căutat-o în zadar, pe care înțelepții din Orient au sperat că o vor găsi și despre care Dumnezeu spune că „acum este arătată sfinților Lui“. Pavel a umblat prin lume tocmai pentru a o spune aceluia care o puteau primi; și această taină simplă este doar aceasta: „Cristos în voi, nădejdea slavei“.

Întotdeauna am lucrat din greu și de la vârsta de patrusprezece ani am studiat, am lucrat și nu mi-am cruțat puterile. Am avut în grijă o mare congregație la vârsta de douăzeci de ani. De șase ori m-am prăbușit complet și, în cele din urmă, constituția fizică mea a fost epuizată. De multe ori

mi-a fost teamă că voi cădea mort la amvon. Nu puteam urca nici o înălțime fără o senzație de sufocare, din cauza unei inimi șubrede și a unui sistem nervos slăbit. Am auzit de vindecarea pe care o dă Domnul, dar am luptat împotriva ei. Îmi era frică de ea. În seminariile teologice fusesem învățat că epoca supranaturalului trecuse, iar eu nu mă puteam întoarce la educația primită în primii ani ai vieții. Minteă îmi stătea în cale. În cele din urmă, când am ajuns să particip la „înmormântarea dogmelor mele“, Domnul mi-a șoptit taina: „Cristos în tine“. Din acel ceas L-am primit pe El pentru trupul meu, după cum făcusem acest lucru și pentru sufletul meu. Am fost atât de mult întărit, încât lucrul a devenit o plăcere desăvârșită. De ani de zile îmi petrec concediul de vară în înfierbîntatul oraș New York, predicând și lucrând în rândul maselor într-un mod diferit de cel de dinainte, și aceasta pe lângă munca depusă la casa și colegiul nostru, pe lângă o uriașă lucrare în bibliotecă și pe lângă multe alte lucruri. Domnul nu numai că mi-a luat suferința, a fost mai mult decât o simplă vindecare. El mi S-a dat pe El Însuși într-un asemenea mod, încât am pierdut conștiința dureroasă a organelor fizice. Aceasta este partea cea mai bună din vindecarea pe care o dă El. Mulțumesc Domnului că mă păzește de orice conștiință fizică bolnăvicioasă și de a avea un trup care să constituie obiectul unei preocupări anxioase. El ne dă o viață simplă care este o plăcere și o slujbă făcută Stăpânului și care, totodată, este odihnă și bucurie.

Apoi, am avut un creier vlăguit, o minte greoaie și neproductivă, care nu gândea, nici nu lucra rapid. Doream să scriu și să vorbesc pentru Cristos și să am o memorie bună, astfel încât puțină cunoștință pe care o dobândisem să fie ținută sub control. M-am dus înaintea Domnului pentru aceasta și l-am întrebat dacă prin aceasta vroia să-mi arate ceva. Răspunsul a fost: „Da, copilul Meu, Eu sunt înțelepciune pentru tine“. Întotdeauna făceam greșeli pe care apoi le regretam și pe care credeam că nu le voi mai repeta. Când mi-a răspuns că va fi înțelepciunea mea, că pot să am gândul lui Cristos, că El va risipi izvodirile imaginației și că va face orice gând rob ascultării de Cristos, că El va regla funcționarea creierului și a întregului cap în ansamblu, atunci eu l-am luat pe El în acest scop. De atunci am fost eliberat de această insuficiență mentală, iar lucrarea a devenit odihnă. Obişnuiam să scriu două predici pe săptămână și aveam nevoie de trei zile pentru a termina una. Acum, în ceea ce privește activitatea mea literară, am în permanență de scris nenumărate pagini cu privire la diverse subiecte, în afară de numărul mare de străngeri dintr-o săptămână, și totul este foarte ușor. Domnul m-a ajutat mental și știu că El este Mântuitorul atât al minții, cât și al duhului nostru.

Am avut o voință nehotărâtă. L-am întrebat: „Nu poți să fii voința mea?“ El a răspuns: „Da, copilul Meu, Dumnezeu este Acela care lucrează în tine voința și înfăptuirea“. El m-a făcut să învăț cum și când să fiu ferm și cum și când să cedez. Mulți oameni au o voință hotărâtă, dar nu știu cum să și-o exercite chiar la momentul potrivit. M-am dus la El după putere pentru lucrarea Lui și după toate resursele necesare slujirii Lui și El nu m-a dezamăgit în așteptările mele.

„Iată, Eu sunt Domnul, Dumnezeul oricărei făpturi;
este ceva prea greu pentru Mine?“ (Ieremia 32:27).

El Însuși

Cândva doream binecuvântarea; acum pe Domnul.

Cândva credeam în sentiment; acum în Cuvântul Lui.

Cândva doream darurile Lui; acum pe Cel ce dă.

Cândva am căutat vindecarea; acum doar pe El.

Cândva eforturile mele erau dureroase; acum mă încred pe deplin.

Cândva aveam o mântuire pe jumătate; acum una deplină.

Cândva eu mă țineam cu putere de El; acum El mă ține strâns.

Cândva eram în derivă continuă; acum ancora mea este bine aruncată.

Cândva făceam planuri multe; acum mă rog cu credință.

Cândva eram îngrijorat și neliniștit; acum El poartă de grijă.

Cândva era numai ceea ce doream eu; acum ce spune Isus.

Cândva ceream neîncetat; acum laud neîncetat.

Cândva am încercat să-L folosesc pe El; acum El mă folosește.

Cândva era lucrarea mea; de acum va fi a Lui.

Cândva doream putere; acum pe Cel Puternic.

Cândva am trudit pentru eu; acum pentru El.

Cândva am nădăjduit în Isus; acum știu că El este al meu.

Cândva candela mi se stingea; acum strălucește cu putere.

Cândva așteptam moartea; acum venirea Lui.

Iar nădejile mele sunt ancorate în siguranță în spatele Perdelei.

După tractatul în limba engleză HIMSELF